

Manca d'inspiració

Comèdia musical en dos actes

Text: Jaume Feliu i Laura Vert
Música: Jaume Feliu

ACTE I

Personatges

Lluís Rigau: Compositor famós d'uns 40 anys

Montserrat: Dona d'en Lluís, més jove que ell (uns 30)

Dolors: Dona de fer feines molt tafanera

Jordi: Alumne brillant

Rosa: Alumna i xicoteta d'en Jordi

Pere: Alumne, el bromista de la colla

Bel: Alumna

Mercè: Alumna, una mica fava

Pare Jordi

Pianista (Sra. Dalmau) / Infermera / Presentadora

Cantant1 / Gansgter / Metge / Locutor

Cantant2 / Lladre1 / Sr. Carbó

Cantant3 / Mare Jordi / Lladre2 / Secretaria

Ballarins

Situació

L'acció se situa a Barcelona, en l'actualitat. Per tant el vestuari haurà de ser actual.

La dreta i esquerra indicades són sempre respecte a l'actor.

L'acció transcorre en tres espais que han d'estar muntats simultàniament.

El primer és on transcorre la majoria de l'obra, una sala d'assaig.

El segon espai ha de representar un traç d'una plaça pública, amb un banc.

El tercer representarà el despatx del Sr. Carbó, la casa del Jordi i la casa del Sr. Carbó.

ESCENA I

(Sala d'assaigs d'una acadèmia de música. En un costat un piano o teclat elèctric, i en les parets pòsters d'obres de teatre musical. En una de les parets hi ha una pissarra amb pentagrames pintats.

Al fons a la dreta hi ha la porta d'entrada a la sala. A l'esquerre hi ha una finestra, bastant arran de terra.

Les taules i cadires estan arraconades en un dels costats.

En aixecar-se el teló, en escena només hi ha una persona, Sra. Dalmau, que està asseguda al piano. Comença a tocar)

(Es representa l'assaig d'una cançó per un musical. A escena surten 3 cantants i uns quants ballarins)

CANÇÓ 1: No et refiis de ningú

Cantant 1 / Cantant 2 / Cantant 3 / Alumnes

Cantant 2 (*cantant*):

Tothom et diu ..

Cantant 3(*cantant*):

confia en mi, jo callaré, no ho explicaré !

Cantant 1(*cantant*):

Però no és veritat estant esperant riure de tu.
Si tu els dius ...

Cantant 2 (*cantant*):

el meu marit m'ha fet el salt amb el del tercer.

Cantant 1 (*cantant*):

No callaran i així que podran ho xerraran

Cantant 2 (*cantant*):

Saps que m'ha dit algú de fiar
que el tiu del tercer s'ho fa amb tothom
tot i ser casat.

TOTS (*cantant*):

No et fiis mai ni dels teus amics
vigila què dius a cada moment
algú et pot sentir.

Cantant 1 (*cantant*):

Aquell que creus que t'estima tant,
que està amb tu, que no et fallarà,

Cantant 3 (*cantant*):

no t'ho creuràs però el dia menys pensat
et trairà.

Cantant 2 (*cantant*):

Si tens diners, si tot et va bé,
tindràs amics al teu voltant,
però si de cop et va malament estaràs sol.

TOTS (*cantant*):

No et fiïs mai ni dels teus amics
vigila què dius a cada moment
algú et pot sentir.
Només si estàs del tot enfonsat
i et donen la mà per tornar-te aixecar
tindràs un amic.

Quan un amic tens al teu costat
tot et funciona, tot va endavant.
Si és blanc o negre no és important
no espera res però et vol ajudar

Quan un amic tens al teu costat
tot et funciona, tot va endavant.
Si és blanc o negre no és important
no espera res però et vol ajudar.

No el deixis perdre és un bé escàs,
sempre vigila'l per si de cas.

Cantant 2 (*cantant*):

El món corromp al més innocent,
uns quants diners i te'l fas teu.
No hi ha ningú immune al desig
tothom té un preu.

TOTS (*cantant*):

Pensa un moment que faràs tu
si et donen tots els diners que vols.

(Quan està sonant l'acord final de la cançó, se sent el soroll d'un mòbil que sona BIIIIIP!! BIIIIIP!! BIIIIIP!!)

Per un dels costats de l'escenari entra en Lluís Rigau i la seva dona Montserrat. Per l'altre costat surten els 5 alumnes, Jordi, Pere, Rosa, Bel i Mercè. La Rosa va buscant el telèfon per les butxaques i la bossa de mà)

RIGAU: No, no, no!!!!!! Ho he dit un milió de cops. Pareu els mòbils quan comencem un assaig. Així no hi ha manera que les coses funcionin!!

BIIIIIP!! BIIIIIP!! BIIIIIP!!

RIGAU: El voleu parar!!!

(La Rosa aconsegueix trobar el mòbil. El despenja.)

ROSA (*xiuxiuejant*): Ara no puc mamà, ja et trucaré. Adéu.

RIGAU: No tranquil·la, si vols tenim temps. T'esperem. Explica-li a ta mare que acaba d'interrompre un assaig del proper èxit musical europeu. Només ha fet perdre el temps a la millor pianista de la ciutat, a la millor manager del món i també la millor dona, ... i ha destorbat la capacitat creativa del millor compositor de tots els temps. Vaja, que m'ha fet perdre el temps a mi.

(a Montserrat) I encara té la cara dura de contestar i dir "... ara no puc mamà ...".

Sou estudiants de música. Representa que sentiu la música i ho voleu donar tot per ella. Cal que mireu el que es fa. Ningú us regalarà res, ...

MONTSERRAT: Lluís, deixa-ho estar. La noia no tenia mala intenció. Ja ho ha entès.

ROSA: Sí, Sr. Rigau (*ho pronuncia tal com s'escriu*) jo no volia ...

RIGAU: Molt bé, molt bé, molt bé. Deixem-ho estar. Però una cosa, se-nyo-re-ta. No em dic Rigau (*ho pronuncia tal com sona*), em dic (*crident-li*)

Rigau! (*ho pronuncia a la manera francesa, rigó*).

MONTSERRAT: Vinga anem a descansar i després segueixes la classe amb els nois. Som-hi?

RIGAU: Ok! Ok! Sra. Dalmau, moltes gràcies. Ens truquem. (*als cantants*) Vosaltres també podeu marxar, gràcies.

SRA. DALMAU: D'acord. Adéu!

(La Sra. Dalmau, els cantants i els ballarins surten de la sala)

RIGAU (*als alumnes*): Vosaltres, mentre no vinc, prepareu cadascú una petita melodia. Amb 10 compassos en tinc prou. Que al mig hi hagi un parell de modulacions ... i que ho pugui cantar ... un baríton. De seguida vinc.

(Surten per la porta del fons Montserrat i Rigau)

JORDI: Què li passa a aquest? Potser li apreta un xic massa el cordó de la sabata?

ROSA: No ho sé massa, però no pensava que fos pas així. De fet només és la tercera classe que fem amb ell, però anem de mal en pitjor.

BEL: A mi me n'havien parlat molt bé, i segons els col·legues era un tiu molt agradable i simpàtic. Amb molta paciència

PERE: Si més no, a mi m'encanta com compona.

MERCE: Aquella cançó del musical ... com es deia ... el musical "La nit de l'amor". La noia ballava a la nit, a casa. Tota sola després d'haver rebut carbasses d'un xicot. (*taral·lejant i ballant*) "... Ja no vull ningú més, estaré sola, sempre més ..."

PERE: O aquell altra cançó del musical "La nit del terror". El monstre tot sol i mig ferit clama venjança i va dient *(taral·lejant amb veu de monstre i ballant)* "... No m'heu guanyat encara, jo vull venjança. No em guanyareu tan fàcilment, encara no, ... NO!"

(Mentre canta s'ha acostat a la Rosa, que distreta amb el Jordi no se'l mirava. L'últim NO li diu cridant a la orella. Ella fa un bot i s'abraça a en Jordi.)

ROSA: Ai!! Quin susto m'has donat!!

(Tots riuen)

BEL *(rient)*: Molt bé Pere! Ben fet!

JORDI: Doncs a mi no m'acaben d'agradar les seves composicions. Les trobo ... una mica pastoses. No sé massa com dir-ho

ROSA: Això deu ser una mica d'enveja que li tens.

JORDI: Enveja, jo?

BEL: Ja voldries tu poder tenir el seu talent. O almenys la seva fama.

JORDI: No em subestimeu. Deixeu-me temps i veureu el meu nom escrit en lletres d'or a Londres, Broodway,

PERE *(amb to burleta)*: A Londres !! A Brodway!! ... no serà tant Mazinger Z. Si tens sort, a Castellfollit de la Roca. Eii! i perquè és el teu poble que sinó ... ni allà

(Tots riuen)

JORDI: Aneu dient. Ja veureu. Encara em vindreu a buscar autògrafs.

ROSA: Jo si que crec en tu, eh? Fem broma, però sé que te'n sortiràs *(li fa un petó a la galta)*

BEL, PERE i MERCE: Vaaaaaaah!! Què bonic!! Casi plorem!!

JORDI: Aneu dient. Tot i això, enveja o no, a mi no m'acaba d'agradar la música d'aquest tiu. No hi puc fer més.

MERCE: Tothom diu que és el millor compositor. I jo hi estic d'acord. Es miri com es miri, no hi ha millor músic que en Rigau *(ho pronuncia tal com sona)*

PERE *(amb to burleta i imitant en Rigau)*: Una cosa, se-nyo-re-ta. No em dic Rigau *(ho pronuncia tal com sona)*, em dic *(cridant-li)* RIGAU *(ho pronuncia a la manera francesa, rigó)*.

ESCENA II

(Mentre tots riuen, s'obre la porta i entra la Dolors, vestida de senyora del servei)

DOLORS: Perdoneu que us interrompi. Puc passar? ... Suposo que si.

(Es miren tots amb cara estranya.)

DOLORS: No em mireu així, no em coneixeu?

TOTS: No, no!

DOLORS: Caram d'en Rigau *(ho pronuncia com s'escriu)*. M'estima massa. *(sospirant)* Ai!! Deixeu-me que em presenti. Sóc la ... com dir-ho ... la musa del Senyor Rigau. Sóc la font de la seva inspiració. Sóc ... quasi es podria dir que sense mi, ell no seria res. No seria el compositor famós que coneixeu. De fet, té tanta por de perdre'm que per això no em presenta mai. I té tendència a amagar-me i a intentar que les visites no em coneguin. *(sospirant)* Pobre senyor Rigau, ai!! Veieu com vaig vestida? De fet és per dissimular. Una mica de servei si que faig. Netejo, planxo, cuino ... però és només per dissimular ... A més, alguna cosa he de fer tot el dia aquí tancada no?.

Però jo no venia a parlar-vos de mi. Ja em disculpareu, però *(remarcant-ho molt)* per casualitat, he sentit el que estàveu dient. No és que sigui tafanera, però cridàveu tant!! Jo també he notat que el meu Rigau no està massa bé. No us haurà molestat que hagi entrat no?

JORDI: No pateixi, sort que era vostè i no el seu ... no sé massa com dir-ho ... el seu senyor?

BEL: amo?

MERCÈ: amant?

ROSA: director?

DOLORS: el meu ... Rigau *(ho pronuncia tal com s'escriu)*. On era? Ah sí! Estava escoltant ... vull dir .. que havia sentit el que dèieu. *(xiuxiuejant i vigilant el seu voltant)* Sabeu que em sembla? Que l'han embruixat. Algú que no li vol bé li ha enviat una maledicció o algun esperit maligne ... o alguna cosa d'aquestes. Segur que és obra del dimoni ... El que és segur és que no és el mateix d'abans.

Vosaltres sou alumnes seus oi?

MERCÈ: Sí! Jo sóc la Mercè, encantada

BEL: Jo la Bel

JORDI: En Jordi, si puc fer res per vostè

ROSA: Jo la Rosa

PERE: I jo en Pere, l'únic de tota aquesta colla que hi toca una mica.

DOLORS: Encantada. Suposo que puc comptar amb vosaltres. La cosa fa .. deixeu-me pensar ... deu fer ... mig any, més o menys. Està més antipàtic i esquerp. Fins i tot a mi, la seva musa, em tracta malament. Els esperits li han tret la inspiració, i ara em dóna la culpa a mi. *(mig plorant)* Després de tants anys donant-li suport i inspiració. Oh! Que desgraciada que sóc.

M'ajudareu?

TOTS *(dubtosos)*: Si, si, oi tant.

DOLORS: Gràcies. Només cal que tots estiguem atents. Que no ens refiem de res i que observem molt. Si algú veiés o sentís alguna cosa estranya, feu-m'ho saber de seguida. Jo utilitzaré els meus sentits i poders per vèncer aquest ésser maligne. Hem d'aconseguir que torni a ser el d'abans. Si segueix així aviat ningú el suportarà. Ahir mateix es fa enfadar amb el director del seu últim musical. Aquell que està tenint tan bones crítiques.

(En Rigau obre la porta, però no veu la Dolors)

RIGAU: No us veig massa per la feina! En 5 minuts vinc, o sigui que comenceu a espavilar

TOTS ALHORA: ROSA: Si, si, ara ens hi posàvem.

MERCE: Però si ja havíem començat

BEL: Si, si, ara sens falta

PERE: No ho dubti, que ja ens hi posem

(Abans que hagin acabat la frase, en Rigau ja ha marxat)

JORDI *(comença a dir la frase més tard que els altres, i per tant l'acaba sol i tothom el sent clarament)*: No, si jo ja la tenia casi acabada la composició, Sr. Rigau.

TOTS *(menys Jordi)*: Pilota!! Mentider!! Burro!!

DOLORS: Sort que no m'ha vist, si no ja l'haguéssim tingut liada. No vull que tingueu problemes per culpa meva. Marxo i ens mantindrem en contacte. Abans de marxar, protegiu-vos. Teniu aquests alls i porteu-los sempre a sobre *(els dona a cadascú un all)*. No sabem que ens podrà fer a nosaltres aquest esperit maligne. Que la força us acompanyi!

ROSA: Molt bé senyora

DOLORS: Dolors.... ai! que despistada, no us havia dit ni el meu nom.

BEL: Moltes gràcies, senyora Dolors, ja ens veurem

DOLORS: Vigileu molt!!

(En Pere acompanya a la Dolors a la porta. Surt la Dolors i també surt el Pere. Tots es queden parats que en Pere hagi marxat. De cop torna a entrar el Pere)

PERE *(amb to burleta i imitant en Rigau)*: No us veig massa per la feina! En 5 minuts vinc, o sigui que comenceu a espavilar *(Tots riuen)*

JORDI: I jo que em pensava que els alls eren pels vampirs!

PERE: Està ben sonada!! La musa del senyor Rigau ... ai! El meu Rigau!!

BEL: Vinga, anem per feina que vindrà i ens enganxarà amb el més calent a l'aigüera.

MERCE *(a Jordi)*: Vinga llest, no tenies la composició mig feta?? Demostra'ns-ho!!

JORDI: No t'ho creus? La tinc tota aquí *(es senyala el cap)*. Ja veuràs!!

Rosa, maca, pots acompanyar-me al piano.

ROSA: Oi tant, què toco?

JORDI: A veure ... Aquest és el tempo ...tam tam tam tam.Un compàs amb Do major. Un amb re menor. Un altre amb Fa major. Un altre amb Do major ja t'aniré dient. Comencem

(La Rosa comença a tocar i el Jordi canta la melodia a sobre)

JORDI: Dum dum dum dum durum, ara Fa major i Do major, dum dum durum. I repetim

Dum dum dum dum durm va ...

(Entra en RIGAU, i la ROSA deixa de tocar. En Jordi deixa de cantar)

RIGAU: No està malament, però es pot millorar. El Do major, millor si li afegiu la sèptima major i no he demanat dues modulacions??

JORDI: Tot just començàvem a improvisar-la.

RIGAU: No està malament, no està malament. Cal treballar-hi més.

JORDI: Molt bé senyor.

RIGAU *(amb to forçat)*: Em sembla que us dec una disculpa. *(a Rosa)* Especialment a tu. No calia que fos tan dur amb vosaltres.

TOTS: No, és igual ... no passa res ...

RIGAU: Deixem-ho així. I ara disculpeu-me que no estic per classes. Amb el vostre permís, deixem la classe per un altre moment. Vinga, ja ens veurem. Adéu.

MERCE: Adéu, Sr.

TOTS: Adéu

(Els alumnes surten per la porta del fons)

ESCENA III

(RIGAU seu al piano. Comença a tocar, però es para)

RIGAU: No, no, no. Tornem-hi!! Tranquil ...

(Torna a tocar, però es para altre cop a la meitat)

RIGAU: No, no, no. No hi ha manera. I cada cop em queda menys temps. Dues setmanes!!

CANÇÓ 2: Dues setmanes

Sr. Rigau / Montserrat / Metge / Infermera

RIGAU *(cantant)*:

No tinc res dins, em sento buit,

i el temps que corre sense parar.

Em van encarregar una gran peça,

l'he d'acabar, no tinc més temps.

Dues setmanes tinc, no hi ha més temps, ja no!

Dues setmanes tinc, no hi ha més temps, ja no!
Jo he estat un gran compositor,
el millor del país, ho sap tothom.
Però ara fa casi un any tot va canviar,
vaig anar al metge. No ho va dubtar.

METGE (*cantant*):

És un cas que està clar, esterilitat total,
no tindrà mai un fill, aquesta és la veritat.

METGE I INFERMERA (*cantant*):

És el senyor Rigau, la seva dona està bé,
és ell que no podrà. Estèril és molt clar!

RIGAU (*cantant*):

Des de llavors que no puc compondre,
em sento buit per dins, no hi puc fer res.
M'hauré de resignar, no hi puc fer més,
Dues setmanes només, no ho entregaré!

MONTSERRAT (*cantant*):

Has de seguir endavant,
no ho pots deixar així.
Només que tinguis més tranquil·litat i pau.
Has de seguir endavant,
no ho pots deixar així.
Només que tinguis més tranquil·litat i pau.

RIGAU (*cantant*):

Confien en mi però els fallaré.
La inspiració ha fugit, tot s'ha acabat.
Estic desesperat, tot ha canviat.
Dues setmanes res més, no ho entregaré!

RIGAU: Montserrat, em sap greu però no puc. Demà truques als de la inauguració i els dius que no faré la peça.

MONTSERRAT: Lluís! Ja et rendeixes? Tens dues setmanes! Aprofita-les

RIGAU: Dues setmanes? Però si porto més de mig any! No em surt res! No puc més, de veritat.

MONTSERRAT: I on està el Lluís que em va enamorar? Aquell que no tirava mai la tovallola?

RIGAU: Aquell? Es va morir el dia que el metge em va parlar. Ja veus on està!

MONTSERRAT: Molt bé! Però hauràs de ser tu qui els truqui. Encara que sigui la teva representant, no trucaré jo. Tu mateix.

RIGAU (*fa una pausa*): Tu creus que me'n puc sortir?

MONTSERRAT: No només ho crec, sinó que n'estic segura!

RIGAU: De veritat?

MONTSERRAT (*cantant*):

No tens res dins,

RIGAU (*cantant*):

No tinc res dins,

MONTSERRAT (*cantant*):

et sents tan buit,

RIGAU (*cantant*):

em sento buit,

MONTSERRAT (*cantant*):

i el temps que corre

RIGAU (*cantant*):

i el temps no para

MONTSERRAT (*cantant*):

sense parar.

RIGAU (*cantant*):

sense parar.

MONTSERRAT (*cantant*):

Et van encarregar

RIGAU (*cantant*):

encarregar.

RIGAU i MONT. (*cantant*):

una gran peça.

MONTSERRAT (*cantant*):

L'has d'acabar!

RIGAU (*cantant*):

Jo ja no tinc més temps!

MONTSERRAT (*cantant*):

No tens més temps!

(Quan està sonant el final musical de la cançó, la Montserrat obre la porta com si ja marxés. Entra la Dolors mig calent)

DOLORS: Estava netejant el pom de la porta ...

(Just després sona la última nota de la cançó i es fa fosc a l'escenari)

ESCENA IV

(En un costat de l'escenari, a ser possible en un mòdul a part de la sala, hi ha un banc de jardí. Representa el banc d'una plaça del carrer. La part central de l'escenari, la sala d'assaig, està a les fosques. Al costat del banc hi ha el gàngster. Va vestit amb americana i corbata, barret i ulleres de sol. Està vigilant que ningú el vegi. Va llegint el diari. El Sr. Carbó es pot fer sortir a escena en el seu despatx, o senzillament, es

*pot escoltar la seva veu sense que es vegi.
Al gàngster li sona el telèfon mòbil)*

BIIIIP BIIIIIIP BIIIIIIP !!!!

GANGSTER:(*parlant fluix*) Digui?

SR. CARBÓ: Tinc un treball per a tu

GANGSTER: Estic al seu servei, Sr. Carbó

SR. CARBÓ: Psssssst. T'he dit mil cops que no diguis el meu nom

GANGSTER: Perdó, Sr. Carbó ai!!

SR. CARBÓ: Pots parlar, estàs lliure?

GANGSTER: (*mira al voltant*) Cap problema. Tot lliure, endavant!

SR. CARBÓ: Coneixes el compositor Rigau? (*ho pronuncia tal com sona*)

GANGSTER: Oi tant!. És un dels meus preferits. (*cantant*) "... No m'heu guanyat encara, jo vull venjança. No em ..."

SR. CARBÓ: Però què fas capsigrany!?!

GANGSTER (*avergonyit*): Perdó amo. Si que el conec.

SR. CARBÓ: Aquest compositor està fent la cançó per la gran inauguració.

L'ha de lliurar d'aquí a dues setmanes, i segons ens han informat té problemes per fer-la.

GANGSTER: Pobre home, tant com m'agrada

SR. CARBÓ: No diguis ximpleries, ja ens va bé que tingui problemes. Si d'aquí a dues setmanes no l'ha entregat, m'encarregaran a mi la feina, i per fi seré un compositor famós. De fet el director, que no té clar que l'acabi, m'ha demanat que la comenci a pensar per si de cas ... Per fi passaré a la història. Ho entens?

GANGSTER: Perfectament!

SR. CARBÓ: La idea és que entris a casa seva i li agafis la partitura. Com que encara no l'ha pogut registrar a la Societat d'Autors, podem enregistrar-la al disc que traurem properament. Quan la senti i sàpiga que nosaltres l'hem registrada no tindrà temps de compondre-ne una altra. Ho podràs fer?

GANGSTER: Amo, d'aquí una setmana tindrà la partitura.

SR. CARBÓ: T'esperaré

GANGSTER: Adéu

(Es fa fosc i el gàngster surt de l'escena)

ESCENA V

(La mateixa sala d'assaigs. Al piano en Rigau, que s'ha canviat de roba. Les cadires dels alumnes estan ben posades i estan els 5 alumnes asseguts)

RIGAU: Ja per acabar, que avui ja hem treballat prou. Anem a fer un acord,

i cal que digueu quin és. A veure, tu (*senyalant la Mercè*) cantaràs un do (*el toca amb el piano*).

MERCE: (*cantant*) Do

RIGAU. Molt bé. Ja sabeu una nota de l'acord. (*Senyalant en Pere*) Tu cantaràs la mateixa que ella (*senyala la Mercè i toca la nota amb el piano*). (*Senyalant la Bel*) Tu aquesta (*toca una altra nota amb el piano, un mi*), (*senyala la Rosa i toca una altra nota amb el piano, un sol*) tu i (*senyala en Jordi i toca una altra nota amb el piano, un si*) tu.

A punt? Vinga!

(Comença la Mercè cantant la nota. Sense deixar de fer-ho, si afegeixen tots els altres un per un, a indicació de Rigau.

Al cap d'una estona en Rigau fa un gest i tots callen)

RIGAU: Sort que voleu ser compositors i no cantants, perquè deu n'hi do. L'acord que havia de sonar era aquest (*el toca amb el piano*). (*senyala la Bel*), quin acord és?

BEL: Do major?

RIGAU: (*a Rosa*) quin és?

ROSA: Do sèptima?

RIGAU: (*a Jordi*) Tu?

JORDI: Do sèptima major

RIGAU: Algú que té oïda. Si, do sèptima major. Deixem-ho aquí.

(La Bel, la Mercè i el Pere fan cares i gestos burletes, indicant que el Jordi és un pilota. La Rosa el defensa.

Comencen a marxar cap a la porta)

RIGAU: Abans no se m'oblidi, m'entregeu la melodia que us vaig demanar i ja podeu marxar.

(Tots li entreguen, excepte en Pere. Tots van marxant.)

RIGAU: (*mirant els fulls que li han donat i comptant-los*) Me'n falta una!

Vaig dir que ho féssiu tots. Qui no ho ha fet?

(Mentre diu la frase tots surten corrents de la sala. Quan en Rigau aixeca els ulls, ja no queda cap alumne a la classe)

RIGAU: Coi de nois. No sé si n'aprendran mai!!

(Seu al piano. Toca dos acords i sona el telèfon un parell de cops. Ell segueix tocant. Al cap d'un moment, des de dins se sent la veu de la Montserrat, que entrarà a escena)

MONTSERRAT:(*cridant*) Rigau? Rigau?

RIGAU: Sí?

MONTSERRAT: El telèfon!!

RIGAU:(*s'aixeca i va cap a la porta*) Qui és?

MONTSERRAT: El director de la inauguració!

RIGAU:(*torna cap al piano*) Digues-li que no hi sóc

MONTSERRAT: Porto tres dies dient-li I ara ja li he dit que si que hi eres.

RIGAU (a contra cor): Ja hi vaig, ja hi vaig ...

(Surten de la sala. Al cap d'uns instants entra la Dolors amb una bola de cristall)

DOLORS: Aprofitaré que ara no hi és i faré una ullada. *(va passant la bola de cristall per tot arreu)* Bola, boleta de la raó ... indica'm qui hi ha en aquesta habitació. Bola, boleta del fons del mar, ajuda'm a descobrir el qui ens vol enganyar. Bola, boleta dels negres turons ... diga'm qui vol tocar-me els orellons.

(La Dolors va tafanejant per tota la sala amb la bola. Mentre ho fa va fent encanteris).

DOLORS: Psssssst!! Què sento? ... a ets tu Dolly *(parla amb ella mateixa)* Mira que t'ho he dit de vegades que no em diguis res quan estic enfeïnada. Això de tenir amigues aquí dins *(es senyala el cap)* a vegades té inconvenients ja ho sé que he d'ajudar al senyor. I ho estic intentant. I tu no remuguis Lolita. Que et sento ... mireu, si us sembla bé, a veure, ... farem el següent ... ens amaguem per aquí i potser podrem veure alguna cosa. Què hi dieu? Tu també Lolita? ... doncs ja està decidit!!

(S'amaga en la sala. Al cap d'un moment entra en Rigau)

ESCENA VI

RIGAU: Coi de director. Vinga a posar pressió. Com si jo no ho sabés que em queda ... 1 setmana i 5 dies. 1 setmana i 5 dies.

(Seu al piano i torna a començar a tocar)

RIGAU: Res de res, estic buit. No hi ha manera. Alguna cosa m'ha de quedar dins, no?

(Ho torna a provar)

RIGAU: Res de res. Potser que fem una altra cosa. A veure aquestes melodies. *(N'agafa una, toca un tros i la tira)*. Res de res, no val res. *(Fa el mateix amb tres més. A la quarta, toca i queda parat)*. Molt bé, podria funcionar. A veure.

(En canta un tros i para)

RIGAU: Molt bé, si que funciona. Quin nom posa? Posa només Jordi ... quin d'ells deu ser?... A veure, a veure *(torna a tocar i cantar)* Si li faig un bon acompanyament És prou bona. Si, si, si .. em pot servir per la inauguració ... Jordi?? És igual. No té perquè saber-ne res ... D'aquí un mes ja no la recordarà.

(De cop s'espanta. Mira al seu voltant, mira per la finestra, per la porta.

Quan no veu ningú, somriu i corre cap al piano. La Dolors s'amaga més i no la veu)

RIGAU *(dubtós)*: No està bé. Però, fet i fet, només és una melodia. L'alumne no seria capaç de fer-ne res. No sé no sé. A veure ...

(Torna a tocar i cantar. La Dolors se'l mira sense que la vegi)

RIGAU *(molt content)*: Sí!! Funcionarà segur. No pot fallar.

CANÇÓ 3: Sou els millors

Sr. Rigau

RIGAU *(cantant)*:

Heu arribat aquí pel vostre esforç,
pel vostre sacrifici, perquè heu lluitat.
El camí no ha estat senzill ni curt.
Molts dies de suor, de patiments i por.

Per això avui us volem dir, sou els millors.
Sigueu benvinguts a la ciutat,
durant aquests temps sou els millors.

A partir de demà competireu,
lluitareu per estar al lloc més alt amb l'or.
Només alguns podran, els altres no.
Però no us entristiu, ja sou els millors.
Gaudiu d'aquests bons dies, viviu amb molta joia,
no fos cas que un cop esteu a casa
descobriu que no heu vist res.

Per això avui us volem dir, sou els millors.
Sigueu benvinguts a la ciutat,
durant aquests temps sou els millors

(Quan acaba de cantar la cançó, crida)

RIGAU: Ja ho tinc!!

(i comença a escriure en la partitura)

ESCENA VII

(En el banc de la plaça, hi ha en Pere, la Bel i la Mercè La part central de l'escenari, la sala d'assaig, està a les fosques)

BEL: Pere!! Com és que passes tant de les classes. No has fet les melodies ni una sola vegada ... i no ens enganyem, que cada classe costa

un pastón !!

MERCÈ: No t'hi trobes bé? No et molen les classes?

PERE (*imitant en Rigau*): Me'n falta una! Qui no ho ha fet?

(*Tots riuen*)

MERCÈ: Va Pere, sigues seriós. Quin és el problema?

PERE (*fant una caricatura d'un posat extremadament seriós i posant una veu molt greu*): La veritat és que tinc un problema gravíssim que no serieu capaços d'entendre. Potser amb els anys, quan sigui un compositor famós us ho podré explicar ...

BEL (*mig enfadada*): Estem parlant seriosament, però si no vols, passem

(*La Bel i la Mercè comencen a marxar*)

PERE: (*dubtós*) D'acord, d'acord! Deixeu-me parlar. La veritat és que a mi això de la música no em diu gran cosa. No em desagrada, però ... no és el que a mi em tira.

MERCÈ: I perquè ho fas?

PERE: Perquè? Perquè? ... fàcil de dir. Mon pare. Semblarà una ximpleria, però m'hi veig obligat. M'explico. Jo per estudiar no serveixo gaire, per no dir gens. De fet, em van fer fora de 3 escoles diferents. Deien que ... (*imitant una veu de vella*) "... és un noi massa bromista i no està gens per la feina ..."

BEL: Em sap greu, no en sabem res

PERE: Mon pare, després d'això va decidir que em dediqué a la música. Ell és el primer violinista de l'orquestra simfònica i sempre ha volgut implicar-me en la música. La veritat és que no vaig saber negar-m'hi. No m'emocionava la idea, però no sabia què fer. Vaig començar a anar a classe, però tampoc anava massa bé. El director del conservatori va avisar al meu pare i allò va ser la gota que va fer vessar el got. En arribar a casa em va dir textualment: "O et treus el curs, o t'envio a un internat durant 5 anys"

BEL: Deuria estar exagerant, no?

MERCÈ: Això ho diuen per espantar i prou

PERE: Potser sí. Jo no ho vaig veure tan clar. De fet, mon pare es va criar en un internat i n'està molt content. Diu que li van ensenyar disciplina.

MERCÈ: Però tu, què vols fer?

PERE: Jo? El que més voldria de veritat és dedicar-me al món dels pallassos. Recordeu el Tortell Poltrona? (*es treu un nas de la butxaca i se'l posa. Treu també una bossa de plàstic. Mirant-se el puny tancat diu:*) Hola puça! Com estàs avui! (*s'acosta la puça a la orella*) No gaire bé? Que vols estirar les cames? Doncs vinga, salta! (*amb la vista fa veure que la puça a saltat a l'espatlla de la Mercè*) Molt bé puça! Ara salta aquí a la bossa! A punt? A la una ... a les dues ... a les tres ... uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu (*amb els ulls va seguint la trajectòria de la suposada puça*) poff!! (*la puça ha caigut a terra*)

No, no, no, no. Puça, fixa-t'hi bé. Tornem-hi. A punt? Vinga a la una ... a les dues a les tres ... uuuuuu uu uu uuuuu uu uu uu uuuu poff!!!!

Tampoc puça!! t'has fet mal? Veig que no. Vinga tornem-hi. Ara mira'm bé!! Calla, posa't les ulleres, a veure si així va millor. Ara! A punt?? A la una a les dues a les tres uuuu uu uu u uu u uu u u (*fa moure la bossa com si la puça hagués caigut dins la bossa*)

(*La Bel i la Mercè aplaudeixen enèrgicament*)

(*S'apaguen els ulls del banc i la Bel i la Mercè surten de l'escena*)

ESCENA VIII

(*En una altra part de l'escenari es representa una casa. Una taula, unes cadires i unes cortines. S'apaga el llum del banc de la plaça i s'il·lumina la casa. La sala d'assaigs segueix a les fosques.*)

(*En una cadira assegut hi ha el Jordi. Dret, darrera seu el seu pare i la seva mare*)

PARE: Jordi, no sé massa com dir-t'ho. No t'agradarà.

JORDI: Digues pare, endavant

MARE: Seu pare, seu.

PARE: Ja saps que la fàbrica no anava massa bé. Que estaven fent reestructuració de plantilla ...

JORDI (*inquiet*): Si, si, ja ho sé. No hauran ... no poden ser capaços!

PARE: Si fill si, m'han fotut al carrer.

JORDI (*enfadat*): No pot ser, collons!

MARE: Jordi, no t'enfadis, que no serveix de res

JORDI: Perdó mare.

PARE: La cosa ha anat així. Els que tenim més de 50 anys ens han tret.

Diuen que no som productius, que no són eficients, bla, bla, bla. Havien de fer-ne fora a 300 i ... m'ha tocat

JORDI: Estem molt malament, ara?

PARE: La indemnització és de pena. Ja saps com està el tema dels acomiadaments. (*pausa*) Ens caldrà reduir despeses i ... aconseguir més ingressos

JORDI: Què voleu que faci?

PARE: No ens és fàcil demanar-t'ho

(*La mare comença a somiquejar*)

PARE: Sabem que estàs entusiasmat amb en Rigau, però hauries de plegar. No ens podem permetre aquesta despesa. De veritat que ho hem intentat tot, però no veiem cap més solució. (*pausa*). A més, hauries d'intentar buscar alguna feineta. Ets el gran de la colla, i els teus germans encara no tenen edat de treballar. Si poguessis trobar alguna cosa ... ens aniria molt bé.

JORDI (*trist*): Deixar la música? ... Ho faré, ja pots comptar-hi pare. Parlaré amb en Rigau. Li diré ... que marxem de la ciutat i que he de plegar. Prefereixo no fer-li llàstima
MARE: Com vulguis, fill.
PARE: Gràcies fill!

(Els pares marxen de l'escena pel lateral. Comença a sonar la música i es va il·luminant poc a poc el banc de la plaça, on hi ha el Pere assegut)

CANÇÓ 4: Riure i cantar

Jordi / Pere

JORDI (*cantant*):

Tot em sembla tan fosc,
tot em sembla tan rar,
el que sempre he volgut
m'ha fugit de les mans.
Tot els somnis que he fet,
tots els plans que he pensat
han desaparegut,
ara que hauré de ser?

PERE (*cantant*):

El que sento en el cor
vull donar-ho a la gent.
Rera un nas ben vermell
el món és diferent.
Pallasso vull ser!

JORDI (*cantant*):

Un músic vull ser!

PERE (*cantant*):

Si ho pogués canviar!

JORDI (*cantant*):

Si ho pogués pagar!

TOTS DOS (*cantant*):

Tens sempre el que no vols,
vols el que no tens.
Sembla que els somnis
s'escapen molt lluny.
Viure del que t'agrada,
sentir-te feliç.
Si jo fos tu, seria el que vull.

JORDI: Tu creus que en Rigau es recorda dels noms?

PERE: No en té ni idea. Sempre ens diu tu. A mi no m'ha dit Pere ni un sol cop. Com vols que sàpigui que ets el Jordi?

JORDI: Creus que ho podrem arreglar? No notarà el canvi?

PERE: Ho provem. Jo hi vaig decidit i endavant.

JORDI: Avui és ... dijous. Dilluns hi vas sense falta ... i tots dos aconseguim ser el que volem.

PERE: Tu músic i jo pallasso.

JORDI (*cantant*):

Ens ha de sortir bé,
potser és massa senzill.

PERE (*cantant*):

No podem perdre-hi res,
ho hem de tirar endavant.

JORDI (*cantant*):

Li dius que te'n vas, que has de marxar lluny.

PERE (*cantant*):

Segur que s'ho creu, té el cap molt perdut.

TOTS DOS (*cantant*):

Sembla una esperança, un llum al camí.
per fi serem allò que volem.
Potser amb el temps
podem treballar (els dos junts)
Pallasso i músic, riure i cantar!
Sembla una esperança, un llum al camí.
per fi serem allò que volem.
Potser amb el temps
podem treballar (els dos junts)
Pallasso i músic, riure i cantar!

(En acabar la cançó, s'apaguen els llums, i el Jordi i el Pere surten de l'escena)

ESCENA IX

(En el banc de la plaça el gàngster. Està vigilant que ningú el vegi. Va llegint el diari. Treu el telèfon. Fa servir la marcadó per paraules)

GANGSTER (*xiuxiuejant*): Amo ... piiiiiiiiiiiiiiiiiiiiipp (*se sent el soroll del telèfon conforme no ha reconegut la veu*) Merda. (*modulant la veu, més greu*) Amo .. piiiiiiiiiiiiiiiiipp. (*es mira el telèfon malament*). (*Pujant el to de veu*) Amo ... piiiiiiiiiiiiipp (*pujant el to de veu*) Amo ... piiiiiiiiiiiiipp (*crident*) Amo (*s'espanta del crit i comprova que ningú l'hagi sentit*)

SR: CARBÓ: Dignes ...

GANGSTER: Sr. Carbó?

SR. CARBÓ: No t'he dit sempre que no diguis el meu nom?

GANSGTERS: Perdó, senyor ... ai perdó. Aquesta nit cantarà el gall
SR. CARBÓ: Perfecte, t'espero demà al matí. Ja tinc la cantant i l'estudi a
punt per entrar a gravar. Dilluns ja estarà la cançó al carrer.

(S'apaga el llum i el gàngster desapareix)

ESCENA X

(S'il·lumina un mica, molt poc, la sala d'assaig. A fora és de nit. No hi ha ningú a escena. Sona música d'intriga. De cop es comencen a veure lots que enfoquen la finestra per la part de fora. Al cap d'una estona s'obre la finestra. No es veu ningú.

De cop es veu com uns lladres estan escalant i aconseguixen entrar.

Van buscant per tot arreu, mirant-ho i remenant-ho tot.

Dos lladres són els que canten, però n'hi pot haver alguns més per poder fer la coreografia del ball)

CANÇÓ 5: La vida del lladres

Lladre 1 / Lladre 2 / Dolors

(Mentre canten, van buscant les partitures. Quan les troben, treuen una màquina de fotografar petita, i fotografien les partitures.

Seguiran cantant a duo)

LLADRE2 *(cantant):*

La vida del lladre no té res de bo,
sempre de pressa, no pots respirar.

LLADRE1 *(cantant):*

Si a sobre resulta, que no ho fas per tu,
no tens on queixar-te i estàs ben lligat.

LLADRE1 i LLADRE2 *(cantant):*

Si l'amo t'explota, no pots fer-hi res,
si fas massa queixes et pot denunciar.
qualsevol dia que estiguis robant
sentiràs sirenes i cap a la presó.

(Entra la Dolors amb camisa de dormir. Porta un plomall. Quan veu els lladres els passa el plomall per sobre)

DOLORS: Ja sabia que us trobaria esperits. Fugiu d'aquí, fugiu d'aquí!!

LLADRE 1: Qui és aquesta?

LLADRE 2: I jo que sé!

(La Dolors els comença a pegar amb el plomall)

DOLORS: Fugiu! Fugiu!

LLADRE 1: Ara, a més, ens maltracten. Em sembla que ja en tinc prou!

LLADRE 2: I jo també

(Aixequen les mans i van cap a la Dolors espantant-la)

LLADRES: Uuuuuuuuuuh!!

DOLORS: Ai, ai, ai! No em feu mal!!

(La Dolors marxa corrents per la porta)

LLADRE1 i LLADRE2 *(cantant):*

Només ens falta torbar-nos algú,
per quatre "xavos" i surts ben calent.
Però l'amo no ho sap, sempre que robem
observem allò que hi ha
i agafem un regal de record.

TELÓ

ACTE II

ESCENA I

(S'obren els llums de l'escenari, il·luminant la sala d'assaig. Hi ha la Dolors netejant les taules dels alumnes)

CANÇÓ 6: Està embuixat

Dolors (Lolita / Dolly)

DOLORS *(cantant)*:

El senyor Rigau està actuant de forma estranya,
alguna cosa passa que no tinc molt clar.
Algú l'ha embuixat, li han fet un encanteri,
algú l'ha embuixat, hauré d'actuar.
Faré servir els alls sempre m'han anat de conya,
si és un vampir el deixaré estirat.
La pota de conill també funciona força,
la bola de cristall, és l'últim remei.

Jo sóc una experta en temes d'esperits, he voltat
pel món salvant a molta gent,
Singapur, Moscú, Granada i Nova York,
Lyon, la Lluna, Venus, Mart, Plutó. Sí!
Si teniu una estoneta seieu bé,
fora els prejudicis, escolteu atents,
Deixeu que us expliqui ara ja veureu,
esteu atents que quedareu tibats

Un noi de trenta anys, casat i pare de tres fills,
marit exemplar, algú el va embuixar.
Va tornar-se molt gandul i molt deixat de cop,
tot el dia igual, es tirava pets.
Sort de mi, vaig treure uns quants alls,
tot es va acabar.

DOLORS: Alguna cosa he de fer ... si noies si, jo tampoc vull quedar-me de braços creuats, però no tinc idees. Em dec estar fent vella. A veure si netejant se m'activen les neurones.

DOLORS *(cantant)*:

Lolita ara no, que vull pensar una estona,
Ja que segur que tens la solució.

Ara no pot ser he d'estar concentrada.
He d'imaginar una bona poció.

Potser aquesta nit podré posar-li a la sopa,
Dolly ara tu, si no podré fer res,
però que no ho veieu que fareu que em torni boja,
prou no us vull sentir, aneu a dormir.

Quina mà sinistra me l'haurà embuixat,
si sabés el nom seria més senzill,
faria budú amb un ninot com ell,
així patiria de valent, guai!
Hauré de ser llesta i observar l'entorn,
fer la tafanera per salvar-lo a ell.
Remenar-ho tot, mirar per tot arreu.
Jo no sóc així però ho faig per ell.

És el meu Rigau, aquell que em necessita avui,
que faria ell, si no tingués a mi.
Ell no ho dirà mai
però estic segura que és per mi.
Ell m'estima molt, no pot fer-hi més, sóc així.
Si no fos casat. És el meu Rigau! És el meu Rigau!

ESCENA II

(Quan acaba la cançó, segueix netejant. Al cap d'un moment entra per la porta en Rigau, molt content i xiulant i ballant. No veu a la Dolors i es dirigeix cap al piano)

DOLORS: Bon dia senyor Rigau *(ho pronuncia malament)*

RIGAU *(molt content)*: Bon dia, Dolors!! Ai, ai, ai, ai. Ja li he dit molts cops.

Em dic Rigau *(ho pronuncia correctament)*

DOLORS: Perdoni senyor. Molt content el veig, no?

RIGAU: Potser si, potser si. *(Seu al piano, es mira la partitura, li fa un petó)*.
Ja està, per fi tot apunt, i m'ha sobrat una setmana. Chapeau, Sr. Rigau!!
(es fa petons a si mateix)

(La Dolors se'l mira amb cara estranya. Truquen a la porta)

RIGAU: Endavant, endavant!!

PERE: Bon dia

RIGAU: Bon dia. Passa, passa! *(s'aixeca i el va a rebre)* Què et porta per aquí? La classe no es fins demà, oi?

PERE: Si senyor, però venia a acomiadar-me de vostè

RIGAU: Acomiadar-te?

PERE: Sí, sí, no podré venir més. Ens traslladem de ciutat. El meu pare l'han destinat a l'estranger. Es veu que la seva empresa està fent expansió i confien molt en ell per ampliar nous mercats. Marxarem tots de la ciutat demà mateix.

RIGAU: Caram! Ha estat molt de sobte això, oi? Em deixes parat! Seguiràs estudiant música?

PERE: Així ho intentaré ... no sé, a veure què trobo ... vaig a París

RIGAU: París ... jo hi tinc un gran amic ... si vols et dono l'adreça i et poses en contacte. Pierre Fauré.

PERE: Perfecte. Moltes gràcies

(Li escriu l'adreça en un paper)

RIGAU: Perdona, el teu nom? És que sóc molt dolent per això dels noms.

PERE: No es preocupi. Sóc en Jordi

(En Rigau queda sorprès, i en un moment se li veu un somriure malèvol a la cara)

RIGAU: Jordi ... a molt bé. Ja em sap greu ja que marxis. Segur que el meu amic et podrà ajudar. *(el començar a empènyer cap a la porta)* Tu tens talent noi. Bé, espero que ja m'escriuràs i em diràs com et va. D'acord?

Apa, adéu, adéu. *(tanca la porta)*. Perfecte, perfecte!! La vida és molt bonica!! Per arreglar-ho tot, ara aquest se'n va a París! Perfecte!!

DOLORS: *(a part)* Serà mal xinat!! Hauré de fer alguna cosa per aquest pobre xicot. Li prendrà la cançó i ni ho sabrà. Parlaré amb els seus amics.

ESCENA III

(S'apaguen tots els llums. En Pere surt a escena per l'esquerra i només queda ell il·luminat. Es dirigeix cap al banc. S'il·lumina el banc de la plaça, on hi ha la Rosa, el Jordi)

JORDI *(corrent cap a ell)*: Com ha anat? Tot bé?

PERE *(imitant en Rigau)*: Perdona, el teu nom? És que sóc molt dolent per això dels noms.

JORDI i ROSA: Molt bé!!

PERE: Ha colat sense problemes. Ara, el meu pare estarà convençut que segueixo anant a les classes, i podré fer el que vull.

JORDI: Podràs fer el pallasso

(Riuen tots tres)

JORDI: A mi em sap greu que el teu pare em pagui a mi els estudis ...

PERE: Però si em fas un favor. ... mentre no s'assabenti de res ...

(Arriben la Bel i la Mercè. La Bel porta un radiok7 que està sonant. Els 5 fan veure que parlen, però no els sentim)

(S'il·lumina l'escenari, la sala d'assaig. A escena hi ha en Rigau, en una taula escrivint. La Dolors està netejant)

RIGAU: Dolors, m'agradaria sentir una mica de música?

DOLORS: Aquesta és la meva feina? Que no en faig prou? La Dolors sempre a punt per tot. Que cal netejar? La Dolors ho fa. Que cal parar taula? La Dolors ho fa. Que cal servir els convidats? La Dolors ho fa. Que cal posar la rentadora? La Dolors ho fa. Que cal estendre la roba? La Dolors ho fa. I arribarà un dia que la Dolors marxarà, i us deixarà aquí sols. Us deixarà amb la brutícia, els convidats, la roba i amb tota la feina per fer. Potser llavors els senyors començaran a veure que la Dolors sempre hi era i feia molta feina. Llavors vindran les lamentacions, les penes i els penediments, però la Dolors ... ja no tornarà. Haurà marxat per sempre!

RIGAU: *(que segueix content)* Va Dolors, no t'enfadis. Només volia una mica de música. Si et costa tant, deixa-ho estar. Ho deia perquè tu estàs més a prop.

DOLORS: *(remugant)* No t'enfadis, no t'enfadis. I el pitjor és que no li sé negar res. Ai! Molt bé, molt bé, musiqueta. *(cantant)* "O sole mio ... o mio sole"

RIGAU: Però que fas? Que ets boja?

DOLORS: No volia música!!

RIGAU: Volia la ràdio dona, la ràdio!!

DOLORS: Desagraït!

(La Dolors marxa ofesa)

RIGAU: Coi de dona, encara no sé perquè la suportó. No fa la feina, sempre xafardeja i a sobre encara em fot crits. *(S'aixeca i engega la ràdio)*

LOCUTOR: I ara sentirem l'última novetat del segell Mix records. Sense cap dubte, estem a punt de sentir la cançó que pujarà fins al cim de les llistes. Per tots vosaltres "No estàs sol", cantada per Tona Estel ...

(Comença a sonar la cançó que havia compostat en Rigau per la inauguració, però amb la lletra una modificada)

RIGAU: Què? no pot ser? *(va fins a la ràdio, i escolta amb molta atenció)*

(El banc de la plaça continua il·luminat amb els 5 alumnes)

JORDI: Què sento? Això em sona molt!! No pot ser!!

PERE: Què? Jo no ho he sentit mai!

MERCÈ: Això et sona? Si diuen que és nou!

ROSA: Calieu que no sento res!!

JORDI: psssssstt!!

(Segueix sonant la cançó. En Rigau agafa la ràdio molt enfadat)

RIGAU: No pot ser, no pot ser. Aquí hi ha hagut un robatori. Montserrat!!!

(En Rigau surt de la sala)

JORDI: Segur, segur. És la melodia que li vaig entregar a en Rigau. No en tic cap dubte ... serà

ROSA: No haurà estat capaç de ...

BEL: Segur que sí ... el malparit ... li ha robat la cançó i l'ha venuda.

(En Jordi agafa la ràdio i l'apaga)

JORDI: No ho vull sentir més. Tinc ganes d'anar i ...

ROSA: Si ho fas, adéu a les classes, i adéu al pallasso

JORDI: Però és un lladre!

BEL: Alguna cosa cal fer. Anem i li trenquem la cara entre tots

MERCE: Però què dius? Et penses que ets la dona Rambo i nosaltres l'equipo A?

PERE: Deixeu-me pensar ... Alguna cosa se'ns ha d'ocórrer

CANÇÓ 7: Ho haurà de pagar!

Jordi / Pere / Rosa / Mercè / Bel

PERE *(cantant)*:

El Senyor Rigau creu que som idiotes
però veurà que no ho som, li haurem de fer pagar.

BEL *(cantant)*:

Potser podem robar-li una cosa
el rellotge que te, la cartera o diners.

ROSA, MERCÈ i JORDI *(cantant)*:

Pensem, alguna cosa cal fer-li.
No pot quedar com si no hagués fet res.
Caldrà que vegi que no pot fer-ho.
Sabrà que no pot anar com si fos el rei.

JORDI *(cantant)*:

Si poguéssim entrar a casa d'ell ...
Ens cal algú molt pròxim.

JORDI i ROSA *(cantant)*:

Potser la Dolors del seu servei
ens pot servir d'ajuda.

MERCÈ *(cantant)*:

Si el denunciem qui sap si ens escolten
però segur que ell s'espanta i li val d'escarment.

BEL *(cantant)*:

Jo li vull tallar ...
Què?

TOTS:

BEL *(cantant)*:

... les cordes del piano ...
Aaaaah!

TOTS:

BEL *(cantant)*:

... no podrà fer cançons
almenys per un bon temps.

TOTS *(cantant)*:

Pensem, alguna cosa cal fer-li.
No pot quedar com si no hagués fet cap mal.
Som cinc i ja no som cap mainada,
no sap que som capaços de molt tot junts.

JORDI i ROSA *(cantant)*:

I si li robem també a ell alguna partitura

TOTS *(cantant)*:

Pensem, alguna cosa cal fer-li.
No pot quedar com si no hagués fet res.
Caldrà que vegi que no pot fer-ho.
Sabrà que no pot anar com si fos el rei.

Pensem, alguna cosa cal fer-li.

No pot quedar com si no hagués fet cap mal.
Som cinc i ja no som cap mainada,
no sap que som capaços de molt tot junts.

Som cinc!

DOLORS *(sortint de darrera el banc, i dient-ho mentre ells estan dient la paraula cinc)*: Endavant!!

(S' acaba la cançó i es fa fosc a l'escenari)

ESCENA IV

(Al seu despatx, en una cadira hi ha el Sr. Carbó)

(Sona el telèfon) BIIIIIP BIIIIIP BIIIIIP

SR. CARBO: *(despenja el telèfon)* Sí? Ah! Hola Fernández! Si, si, ... si ja

l'he sentida. Suposo que també ha sonat a les altres emissores oi? ...
Perfecte si, si, no pateixis, tal i com havíem quedat. Molt bé, molt bé,
.... ok ... demà mateix sense falta siiii que siiii molt bé apa
déu ... déu ... adéu (*penja*)

(*Truquen a la porta. Entra la secretària*)

SECRETARIA: Sr. Carbó, té una visita. El Sr. i la Sra. Rigau l'han vingut a
veure. Estan una mica enfadats, (*de lluny se senten crits del senyor Rigau*)
diuen que és molt urgent parlar amb vostè.

SR. CARBÓ: Els fas esperar un parell de minuts, i els deixes passar

SECRETARIA: Sr. Carbó, no sé si podré ...

SR. CARBÓ: Dos minuts i prou, dona. Ah! Truca a aquests de l'editorial (*li
entrega un catàleg*). Diga'ls que estic interessat en l'enciclopèdia de la
música.

SECRETARIA: Molt bé. Alguna cosa més?

SR. CARBÓ: Res més gràcies.

(*Surt la secretària*)

SR. CARBÓ: (*despenja el telèfon*) Ja han vingut ... Si, fins i tot abans del
que em pensava ... Estigues a l'aguait per si et necessito ... Adéu (*penja*)
(*Entren la Montserrat i en Rigau*)

RIGAU (*molt enfadat*): Lladre, més que lladre. Serà possible!

MONTSERRAT: Lluís, tranquil, parlem com a persones

SR. CARBÓ: Tranquil Sr. Rigau (*ho pronuncia malament*). No sé què li
passa, però seguei a veure si ens aclaram

RIGAU: Serà malparit!! Que no sap de què va? Lladre, lladre!!

(*En Rigau es llença sobre el Sr. Carbó, però com que hi ha la taula pel mig,
no arriba a tocar-lo*)

SR. CARBÓ (*espantat*): Però que vol aquest? Ara truco a seguretat!

MONTSERRAT: No, si us plau, no ho faci. Lluís, prou (*li clava una bufetada
a en Rigau. Aquest es queda com paralitzat*)

MONTSERRAT: Lluís, em sembla que serà millor que parli jo amb aquest
senyor, tu m'esperes al cotxe, d'acord?

SR. CARBÓ: La meua secretaria el pot acompanyar al cotxe

MONTSERRAT: Moltes gràcies!

SR. CARBÓ: (*Despenja el telèfon*) Pots venir un moment?

MONTSERRAT: Lluís, estàs bé?

RIGAU: No em trobo massa bé, el cap em roda

(*Entra la secretaria*)

SR. CARBÓ: Acompanyi el Sr. Rigau (*ho pronuncia malament*) al seu

cotxe.

RIGAU: (*girant-se cap al Sr. Carbó, però subjectat per la Montserrat i la
Secretaria*) Rigau, em dic Rigau ... Lladre, més que lladre

SR. CARBÓ: Perdó! Vagin si us plau, vagin.

(*La secretaria, la Montserrat i en Rigau marxen. Mentre surten en Rigau va
criant "Lladre, xoriço ...". Al cap d'un moment torna a entrar la Montserrat*)
(*El Sr. Carbó s'aixeca i corre a abraçar la Montserrat*)

MONTSERRAT: (*desempallegant-se d'en Carbó*) Ara no Carbonet meu,
que m'espera. No tenim temps

SR. CARBÓ: (*Intentant abraçar-la i besar-la*) T'he trobat a faltar tant,
amoret meu.

MONTSERRAT: Ai! Deixa'm estar!

SR. CARBÓ: T'estimo, carinyo, t'estimo molt.

MONTSERRAT: Prou! (*El Senyor Carbó recobra la compostura i seu
darrera la taula*) Gràcies!

SR. CARBÓ: Perdona. Feia tant de temps que no et veia que no m'he
pogut resistir.

MONTSERRAT: No passa res, no passa res ... Com està la situació?

SR. CARBÓ: Tu m'ho preguntes? Com una seda. Ja has vist que la cançó
s'ha enregistrat sense problemes i ha sonat a la majoria d'emissores del
país. No sé si serà un èxit o no, però tothom la coneixerà. M'ha costat
molts calés, però és impossible que en Rigau la utilitzi per la inauguració.
Si vol pot presentar una denúncia, però no té cap prova ... i a més, el judici
trigarà com a mínim un any. Per tant, està perdut.

MONTSERRAT: Sí, però encara li queda una setmana ...

SR. CARBÓ: Però no és prou temps!!

MONTSERRAT: No pensis, aquesta l'ha fet justament amb una setmana.

Si té una bona melodia, treballant fort ho pot aconseguir.

SR. CARBÓ: Seria fatal. Tots els esforços ... Com ha aconseguit la
inspiració? Després de més de mig any li ha tornat?

MONTSERRAT: No ho sé, potser ja li queda molt llunyà i comença a
assumir-ho.

SR. CARBÓ: Alguna cosa haurem de fer. Alguna idea?

MONTSERRAT: Caldrà desestabilitzar-lo emocionalment. Ell m'estima molt
... em segueixes?

SR. CARBÓ (*rient malèvolament*): Em sembla que si, je je je. Ja tens la
clau de casa, i el llit t'hi està esperant ... i jo també.

MONTSERRAT: Adéu Sr. Rigau, estàs acabat. Vés buscant una nova dona
i ... una nova feina. (*Rient de forma cínica*) Ja, ja, ja, ja!

ESCENA V

(S'apaga el llum del despatx, i s'il·lumina el banc de la plaça. Asseguda hi ha la Rosa, que porta els auriculars posats. El públic sent la ràdio)

LOCUTOR: Acabem de sentir un clàssic de tots els temps. Hotel Califòrnia dels Eagles. Però seguim aquí amb molta marxa ... ens traslladem fins al present més actual. Per tots vosaltres l'èxit del moment. El que és el número u de les llistes. Una cançó que farà història, que marcarà època. Una noia que fins ara havia passat desapercebuda, Tona Estel. Una estrella del món del pop. Gaudiu amb la cançó .. " No estàs sol" ... *(la cançó ha anat sonant de fons i ara s'apuja de volum)*

ROSA: *(Tancant la ràdio)* La ditxosa cançó. Quina ràbia no poder fer res. Com sempre, el petit no pot fer res contra el poderós.

CANÇÓ 8: No puc fer res!

Rosa

ROSA *(cantant)*:

M'havien dit que el món és just
que tothom té el que es mereix,
que el ric no passa per damunt la llei,
que els diners no poden guanyar
Avui desperto en un nou món
i veig que no puc fer-hi res,
que ens han robat amb tota impunitat
i ningú no ens vol ajudar.

Si jo fos algú molt famós,
si jo tingués al banc molts diners,
no puc fer res però no em puc quedar així.

Perquè la gent no viu en pau
compartint sense abusar.
Seria tot més fàcil i bonic,
seria com un paradís

Alguns em diuen que sóc jove
que quan creixi i quan maduri
no diré aquestes coses tan utòpiques,
però jo crec que la vida es pot canviar.

Ell tot just està començant,
potser serà un músic famós,

potser l'estimo i m'ho imagino,
però per mi no n'hi ha cap com ell.
No puc fer res! Ens han robat!
Potser somniant! No puc fer res!

(Entra en Jordi, vestit amb americana i corbata. Porta un maletí)

ROSA: Caram, qui és aquest?

JORDI: Què? T'agrado?

ROSA: Perdoni, s'equivoca, no el conec de res ...

JORDI: Va Rosa, menys conya, que ja em costa prou anar així pel carrer

ROSA: *(rient)* Perdona, però és que em fas molta gràcia vestit així On vas així, Robert Redford!!

JORDI: Per fi he trobat feina

ROSA: Sí? Molt bé!! *(l'abraça)*

JORDI: Ep! No corris tant, que no tot és bonic. La feina no és massa bona .. bé, de fet és un treball escombraries

ROSA: Va digues, de què fas?

JORDI: Sóc venedor d'enciclopèdies a domicili

ROSA: Encara és fa això?

JORDI: Oi tant! Està molt mal pagat, però és l'únic que he trobat. Per cada enciclopèdia que vengui guanyaré 90 euros.

ROSA: I si no en vens cap?

JORDI: Doncs em quedo sense ni un duro

ROSA: Carai, no és cap meravella de feina ..

JORDI: És el que he trobat. A veure si tinc sort i en venc unes quantes. A casa aniria molt bé.

ROSA: Ja has començat?

JORDI: No, no, no. Ara començaré No t'interessa una enciclopèdia? No et pensis, són fantàstiques. En tinc de tot: d'animals, d'història, de música, de ..

ROSA: Jordi?

JORDI: Sí?

ROSA: No taladris, xato!

(Es fa fosc al banc i en Jordi i la Rosa surten d'escena)

ESCENA VI

(S'il·lumina la sala d'assaig. A fora és de nit. Assegut al piano està en Rigau, amb posat trist i desesperat. Comença a tocar, però es para)

RIGAU *(mig plorós i desesperat)*: No, no, no. Ara sí que no me'n surto!! Merda, no tinc ni una setmana! *(Torna a tocar, però a la meitat comença a*

donar cops a les tecles). No pot ser ... no pot ser ... perquè no em surt res, perquè, perquè, perquè no puc, perquè?

(En Rigau queda com mig adormit a sobre el piano. Entra la Montserrat per la porta del fons, se'l mira i comença a cantar)

CANÇÓ 9: Tot s'ha acabat!

Rigau / Montserrat

MONTSERRAT *(cantant)*:

Vist des d'aquí, casi em sap greu
fa tanta pena, està acabat.
Però jo viuré millor en un altra casa
ja no l'estimo, ho tinc molt clar!
Abans era genial, es desfeia per mi,
m'estimava tot ell, composava per mi.
El temps passà, ens vam fer grans.
Jo era més jove que ell i això pesà.
Ell no volia sortir, es quedava a casa,
jo em vaig sentir en una presó.
Això ens ha separat, ara ja no ens parlem,
dormim en llocs apart, millor tallar-ho ja!
El cor em va dos cents, ho creia més senzill,
els records pesen molt, m'he de decidir ja!

RIGAU: Ah! Ets tu Montserrat ... estava intentant compondre alguna cosa

MONTSERRAT *(amb veu freda i molt dura)*: I no et surt res, com sempre!

RIGAU: Ho intento, ho intento

MONTSERRAT: Ets un fracassat. Ja no serveixes ni per compondre

RIGAU: Què?

MONTSERRAT: El que sents. Tot et surt malament. Ja no composes ... i a mi ... fa segles que ni em mires!

RIGAU: Montserrat, què dius? Que no et miro?

MONTSERRAT: Que me'n vaig, que no puc més!

(En Rigau s'aixeca i va cap a la Montserrat)

MONTSERRAT: No t'acostis ... deixa'm ... vull oblidar-te

RIGAU: Com? No m'ho puc creure! Justament ara, quan més suport necessito. Quan més et necessito!

MONTSERRAT: Però si ni saps que existeixo!

ROGAU *(suplicant)*: Montserrat! ... si us plau!

MONTSERRAT: Almenys sigues un home i manté el posat. No em facis un espectacle!! ... Més clar no t'ho puc dir! Fa temps que t'hauria d'haver deixat, ja fa massa que no sento res per tu, i què et pensaves!

Jo vaig ajudar a que t'robessin la cançó. Vaig deixar aquesta finestra oberta durant la nit. Jo vaig ser, jo! Perquè ets un fracassat. Fas pena

RIGAU *(plorant)*: Prou Montserrat, no puc més!

RIGAU i MONTSERRAT *(cantant)*:

Oblidem el passat, tot s'ha acabat,
però el dolor és tan intens que em costarà,
no sé si sabré viure sens tu

RIGAU *(cantant)*:

T'ho prego pensa-t'ho bé

MONTSERRAT *(cantant)*:

Jo ja t'he oblidat

(La Montserrat marxa per la porta, i en tancar-la dóna un cop fort. En Rigau s'acosta a la porta i s'agenolla plorant)

RIGAU *(cridant)*: Montserraaaaaaat!!

(Al cap d'un moment, la Dolors que estava amagada surt de l'amagatall, sense que la vegi en Rigau. Treu un pot de la butxaca)

DOLORS: Sort que he portat la pols de l'optimisme, sinó aquest encara faria un disbarat. Anem a animar-lo

(Obre el pot i es posa una mica de pols a la mà. S'acosta per l'esquena a en Rigau i li bufa la pols. Després es torna a amagar)

RIGAU *(esternudant)*: Atxum!!!

(L'esternut el fa reaccionar. S'aixeca i es queda pensant una estona)

RIGAU: M'han enganyat, m'han traït, m'han robat ...

RIGAU *(cantant)*:

No m'han guanyat encara!
Una setmana de temps,
un cop ho he aconseguit fer,
me'n puc tornar a sortir, ho puc fer!
No em puc rendir, ara no!
no han jugat net però és igual,
els guanyaré sense cap rancor.
Tornaré a ser el que vaig ser!

RIGAU: M'hi he de posar ara mateix, no puc perdre el temps. Si trobo una melodia adient la resta sortirà sola. Una melodia ... si pogués trobar aquell noi, potser ell m'ajudaria. Però va marxar a París i ahir vaig parlar amb en Pierre Fauré i no l'ha vist. Però me'n puc sortir sol. Segur!

RIGAU (*cantant*):

Em sento buit però lluitaré
el temps que corre sense parar.
Volen guanyar-me a mi, casi em rendeixo,
he d'esforçar-me, ho podré fer!

(*En acabar la cançó surt la Dolors del seu amagatall*)

DOLORS: Molt bé Rigau, endavant!

(*S'apaguen tots els llums. Surten la Dolors i en Rigau de l'escena*)

ESCENA VII

(*S'obra el llum del banc de la plaça. No hi ha ningú a escena. Se sent música. Al cap d'una estona entra el Pere vestit de pallaso i fa un número de pallasos muts*)

(*El número pot ser de mim o bé de màgia*)

(*Un cop ha acabat, se senten aplaudiments de molta gent. En Pere saluda i marxa. S'apaga el llum del banc*)

ESCENA VIII

(*A la casa del Sr. Carbó, en una cadira, llegint el diari hi ha la Montserrat. Sona el timbre*)

RIIIIIING!!

(*La Montserrat s'aixeca i va a obrir la porta. Al cap d'un moment torna, seguida d'en Jordi*)

MONTERRAT: La veritat és que el Sr. Carbó no m'ha dit res que hagués demanat una enciclopèdia. De què diu que és l'enciclopèdia?

JORDI: (*ho recita de memòria i de carrerilla*) És la nostra magnífica enciclopèdia de la Música. Són 14 completíssims volums, amb més de 1500 pàgines a tot color, amb 200 il·lustracions. A més, l'enciclopèdia ve acompanyada de 90 CD amb la millor música de tots els temps i amb 10 DVD amb la millor selecció d'obres musicals de tota la història.

MONTERRAT: Molt bé, molt bé. No cal que me la vengui a mi l'enciclopèdia. Quines dades li manquen?

JORDI: Caldria que el seu marit omplís el formula....

MONTERRAT (*contrariada*): No és el meu marit!

JORDI: Perdó. No volia ofendre-la. Doncs ... cal que el Sr. Carbó ompli aquest formulari i el signi.

MONTERRAT (*encara contrariada*): Res més?

JORDI: Un cop estigui ple i signat ens l'ha de fer arribar. Prefereix que jo el vingui a buscar? A mi no em fa res. Casi cada dia vinc aquí al costat, a casa del Sr. Rigau, i puc passa a buscar-lo

MONTERRAT (*molt neguitosa en sentir el nom Rigau*): Com vulgui, com vulgui, no sé ...

JORDI: Com vulgui vostè senyora. Li sembla bé si li passo a buscar demà?

MONTERRAT: No sé ... ara ... no sé si veuré el Sr. Carbó ... potser

JORDI: Està bé senyora? Li veig mala cara ... vol que li porti un got d'aigua?

MONTERRAT: No és res, no és res. Ja em passarà. Estic bé ... alguna cosa més? Tinc pressa!

JORDI: Només una coqueta. Em disculparà si sóc massa agosarat, però no és vostè la senyora del compositor Rigau?

MONTERRAT: Com?

JORDI: Si, si, la recordo dels assaigs. Vostè li fa de manager no?

MONTERRAT: Si, si, sóc jo.

JORDI: Ah! Ja m'ho semblava ... però aquesta és la casa del Sr. Carbó, que és un altre compositor.

MONTERRAT (*neguitosa*): Sí ... això ... és un bon amic nostre

JORDI: Amic? Ah! Ja! No sabrà res de l'última cançó que ha tret aquest compositor oi?

MONTERRAT: De què? Cançó? Què dius nano! Tinc altra feina jo, saps?

JORDI: Miri senyora ... m'estranya que la dona d'un compositor estigui a casa d'un altre

MONTERRAT: No ho veig tan estrany. El Sr. Carbó i jo som bons amics. Ens coneixem des de fa molts anys ... a més, a tu què t'importa la meua vida privada? No tinc perquè donar-te explicacions! Au va fora!!

JORDI: Si, clar, ara li faig nosa. Em sembla que ja començo a lligar caps. El seu marit li ha venut la MEVA cançó al Sr. Carbó. I segur que vostè ha fet d'intermediari!

MONTERRAT: La teua cançó, però què dius?

JORDI: Si, si, no dissimuli, la cançó que està sonant per totes les emissores de ràdio. Quin nom li han posat?

MONTERRAT: No estaràs sol?

JORDI: Això mateix, mira com ho sap la gata maula

MONTERRAT: Tranquil, que tu sents campanes però no saps d'on vénen.

JORDI: Jo? Només sé que la cançó la vaig fer jo, i li vaig entregar com a exercici al Sr. Rigau

MONTERRAT: Doncs resulta que a ell li vam robar nosaltres, perquè no tingues temps de compondre la cançó de la inauguració. (*amb compassió*)

Ara el pobre no tindrà ni inspiració ni temps per fer-ne cap altra. Li queden tres dies.

JORDI: Només tres dies? Ara marxo per aclarir-ho tot, però li asseguro que això no quedarà així. Ens tornarem a veure senyora.

(En Jordi marxa corrents, la Montserrat queda pensativa. S'apaguen els llums)

ESCENA IX

(S'il·lumina el banc de la plaça. Hi ha Dolors i el metge)

DOLORS: Doctor, perdoni que haguem quedat aquí, però em feia falta un lloc obert, els esperits ens poden observar.

METGE: No pateixi, però digui'm que és el que vol de mi, que m'espera molt feina. Vagi al gra!

DOLORS: No l'entretinc. Li sona aquest informe? El va fer vostè, fa cosa d'un any *(li entrega una carpeta amb fulls)*

METGE: A veure *(se'l mira)*. Si, si, és un informe meu. Detalla l'esterilitat d'un home, un tal Sr. Rigau.

DOLORS: Això ja ho sé, que no sóc tonta. Però tinc les meves sospites que és fals

METGE: Senyora? M'està acusant?

DOLORS: No s'esveri, però no li vull cap mal. Jo només vull saber la veritat Després s'oblidarà de mi. De fet, no tindrè cap prova, no puc fer res contra vostè.

METGE *(nerviós)*: Molt bé, molt bé. Què vol saber?

DOLORS: És cert l'informe?

METGE: No, no. Em van demanar que el falsifiqués, i tot sigui dit, vaig rebre algun diner a canvi.

DOLORS: Qui li va demanar?

METGE: Qui? La seva dóna, la Montserrat.

DOLORS: Ja m'ho semblava. Serà possible!!

METGE: Puc marxar ja? M'esperen a l'hospital!

DOLORS: Si, si. Moltes gràcies. Res més ...*(a part)* Serà mala pècora!

(El metge marxa)

DOLORS: Ja ho sé Lolita, tu ja m'ho deies que no era de fiar aquesta mossa. ... Siii Dolly, i tu també deies que ell no podia ser estèril.... Si resultarà que al final el mèrit és de tothom menys meu!

(S'apaga el llum del banc i la Dolors surt d'escena)

ESCENA X

(S'obre el llum de la sala d'assaig. En Rigau, molt trist, està al piano. El seu posat és de fracassat. Està fumant i té un got de whisky sobre el piano. En les cadires hi ha la Rosa, la Bel i la Mercè)

RIGAU: Esteu apunt, doncs comencem un dictat d'acords. Jo faré una sèrie de 5 acords seguits. M'heu d'apuntar quins són. A punt?

(En Rigau toca els 5 acords lentament)

RIGAU: Ho repeteixo, a veure si ho acabeu de treure

(En Rigau els torna a tocar. A la meitat comença a somicar. Va bevent. Els alumnes es miren entre sí, sense saber què fer. Es van senyalant els uns als altres perquè algú faci alguna cosa)

RIGAU *(refent-se)*: Ja ho teniu?

MERCÈ: Jo encara no. Ho pot tocar un altre cop?

RIGAU: Molt bé, molt bé

(En Rigau els torna a tocar. Segueix somicant)

RIGAU: No puc, no puc seguir.

ROSA *(s'aixeca i va al costat d'en Rigau)*: Senyor? Podem fer res per vostè?

RIGAU: No, no, no sóc un fracassat!

MERCÈ: Expliqui'ns què li passa. Potser podem fer alguna cosa

RIGAU: Ja m'agradaria. *(mostrant certa esperança)* Aquell noi .. en Jordi? .. Aquell que va marxar a l'estranger ... no podríeu contactar amb ell? ... és igual, ja no hi ha temps.

BEL: En Jordi a l'estranger? No senyor ...en Jordi estava

ROSA *(a part a la Bel)*: Psssst!! Que vols que el Pere tingui problemes amb el seu pare?

BEL: Ostres!! *(dissimulant)* Ahh!! en Jordi!! Si, si, si .. a l'estranger .. no en sabem res.

RIGAU *(abatut)*: No hi ha res a fer. Hauré de plegar!

(Entra en Jordi corrent i esbufegant)

ROSA *(a part a Jordi)*: En Rigau està molt estrany. Preguntava per tu.

JORDI: Sr. Rigau, ara em no faci explicar tot l'embolic, però jo sóc en Jordi, el que va fer la melodia

RIGAU: Com? Tu? Per on començo ... necessito que m'ajudis. Resulta que la meva dona

JORDI: No s'amoïni, he parlat amb la seva dona i ja sé tota la història.

RIGAU: M'ajudaràs a fer la cançó?

JORDI: Només em queda un dubte. La cançó la va fer amb la meua melodia, però no m'ho va dir. Per què? Pensava utilitzar-la sense dir-me res?

RIGAU: Home jo no, no, no. Pensava dir-t'ho quan ja estigués la cançó mes consolidada.... *(improvisant)* Fins hi tot volia fer-te el meu soci. Vols ser el meu soci?

(La Dolors, que estava amagada, apareix)

DOLORS: Potser que fossis sincer amb el xicot no? Si ara no ho aclareixes tot, quan ho faràs? Dignes-li la veritat i que ell decideixi

RIGAU *(dubtós)*: La veritat? Molt bé. Tens raó, més val que ho sàpiga tot.

Jordi, me la volia quedar sense dir res. Ja sé que és menyspreable. Però aquesta és la veritat. El que jo creia que era el Jordi em va dir que marxava molt lluny, i per tant estava segur que mai no ho sabries. *(pausa)* No tinc perdó, però estava desesperat. Portava més de mig any intentant compondre alguna cosa, però no ho aconseguia. Estava totalment buit.

Vaig pensar que tu només havies fet una melodia. Una melodia que de ben segur hagués passat a l'oblit. Jo la vaig agafar i la vaig omplir. La vaig arreglar i en vaig fer cançó. Més que això, en vaig fer música.

Sens dubte ara veig que no era ètic el que vaig fer. No tinc perdó. Si vols marxar d'aquí i oblidar-me ho entendre.

Tot i això, et demano perdó. Et dic que estic penedit. I per demostrar-te que no només són paraules al vent, t'ofereixo que ens associem. Podem formar un duo de compositors, igual que Lennon i McCartney. Rigau i Jordi!

Et demano que m'ajudis, et necessito.

DOLORS *(eixugant-se les llàgrimes)*: M'has emocionat Rigau meu! I tu Jordi, què hi dius?

JORDI *(dubitatiu)*: Jo ... Per mi, endavant! Oblidem el passat i comencem de nou. Tenim menys de tres dies, per tant cal que ens posem mans a l'obra. Quan comencem?

TOTS: Visca! Endavant! Ho podem aconseguir! Visca!

RIGAU *(casi plorant d'alegria)*: Gràcies Jordi, gràcies. Comencem ara mateix?

JORDI: Som-hi. Si no us sap greu, preferiríem estar sols. Ens cal concentració. Us truco després

BEL: Molt bé, fins després

MERCÈ: Adéu

ROSA: *(li fa un petó molt sorollós a la galta)* Muuuuuuah! El meu Jordi!

T'estaré esperant. No tardis!

JORDI: No trigarem, de veritat! ... i vostè Dolors, no marxa?

DOLORS *(fent la despistada)*: Qui? Jo també?

JORDI: Au! va Dolors, li agraeixo molt el que ha fet, però ara hauríem

d'estar sols.

DOLORS: Molt bé, molt bé. Noies? Dolly! Lola! Hem de marxar. Vaaaa! No us queixeu!! Anem! *(Surt de la sala)*

RIGAU: Necessito una melodia, després ja la treballarem

JORDI: A veure, que tal una cosa així *(taral-lejant la tornada de la última cançó, la número 10)* Du du durum dudu durum du du rum du dumdumduru dum du dum

RIGAU: Pot funcionar, pot funcionar. A veure torna-hi!

JORDI: *(taral-leja i en Rigau l'acompanya amb el piano)* Du du durum dudu durum du du rum du dumdumduru dum du dum

(S'apaguen els llums de la sala)

ESCENA XI

(S'encén el banc de la plaça, on hi ha la Montserrat molt nerviosa. Al cap d'un moment arriba el Sr. Carbó)

SR. CARBÓ: Montserrat, a que ve tanta pressa? Què passa?

MONTSERRAT: Què passa? Mira que arribes a ser burro!

SR. CARBÓ: Què?

MONTSERRAT: Que en Rigau ha fet la cançó, i l'entregarà demà!

SR. CARBÓ: Com? No pot ser! Com s'ho ha fet?

MONTSERRAT: Mira que sou ineptes. L'altra cançó l'havia fet amb l'ajuda d'un dels seus estudiants. Ell no té inspiració. Com que li vau robar, el noi l'ha tornat a ajudar, i n'ha fet una altra.

SR. CARBÓ: I ara què podem fer?

MONTSERRAT: Podem? Ja t'ho faràs! Jo ja he fet prou el ridícul ... A mi no m'atabalis més

SR. CARBÓ: Montserrat! Jo t'estimo! No voldràs marxar, no voldràs deixar-me!

MONTSERRAT: Fas pena Carbó. Com pots haver caigut tan baix. Em fas fàstic

SR. CARBÓ: No, no, no. No em deixaràs tu. Ara no, Montserrat, ara no.

(El Sr. Carbó la intenta abraçar. Ella s'hi resisteix. Forcegen i al final ella li clava una bufetada. El Sr. Carbó queda paralitzat)

MONTSERRAT: No vull saber res de tu. Oblida'm *(marxa corrents)*

(El Sr. Carbó seu al banc, amb la mà a la galta. S'apaga el llum del banc i surt de l'escena)

ESCENA XII

(Està tot l'escenari fosc. S'encén el canó i s'il·lumina una presentadora que porta un micròfon a la mà)

PRESENTADORA: Senyors i senyores, benvinguts a la inauguració del que serà l'acte més recordat de tot el segle. El millor acte inaugural de tota la història. En aquests moments ens estan veient més de 500 milions d'espectadors, a través de 150 cadenes de televisió de 80 països dels 5 continents. Benvinguts! Welcome! Willkommen! Benvenuti! Oblidin tot el que han vist. No pensin ni en les olimpíades, ni en el fòrum, ni amb res de res. Posin la seva ment amb la màxima atenció. Relaxin els múscles. Comencin a sentir la vibració, els sentiments. Ens esperen 200 artistes diferents per fer-nos passar les dues hores més espectaculars mai vistes. Ai, ai, ai que no ho hem fet abans de seure? Vinga, vinga, vagin al lavabo ràpidament, els dono 20 segons.

(pausa) (Xiula fent temps) Què? Ja hem tornat? Doncs seguim bé en les seves butaques, netegin-se les ulleres i obrin el ulls. Comença l'espectacle i comença amb la cançó inaugural. Una cançó de la parella de compositors més brillants que mai hem tingut. "El millor està per venir" de Rigau & Jordi. Que comenci l'espectacle!

CANÇÓ 10: El millor està per venir

Companyia

MERCÈ *(cantant)*:

Quan tot és alegre

BEL *(cantant)*:

Quan tot et va bé

JORDI *(cantant)*:

Creus que tot és fàcil

PERE *(cantant)*:

Et creus important

ROSA *(cantant)*:

Viu aquesta festa

DOLORS *(cantant)*:

L'has d'assaborir

SR. RIGAU *(cantant)*:

Avui tot comença

MONTSERRAT *(cantant)*:

Està tot per fer

TOTS *(cantant)*:

Si el sol brilla al cel, tot és per tu.

Si la pluja cau, tot és per tu.

Si el vent bufa fort, tot és per tu.

TOTS *(cantant)*:

Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir.

Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir.

CANTANT1 *(cantant)*:

Tots els que t'envolten

SR. CARBÓ *(cantant)*:

Volen estar amb tu

CANTANT2 *(cantant)*:

No els pots decebre

CANTANT3 *(cantant)*:

Ho has de fer per tu

TOTS *(cantant)*:

Si la flor floreix, tot és per tu.
Si canta l'ocell, tot és per tu.
Si tens por endavant, tot és per tu.

TOTS *(cantant)*:

Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir.
Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir.

TOTS *(cantant)*:

I quan tot haurà passat
i ens haurem allunyat d'aquí
ens quedarà un bon record
per seguir endavant.
Potser ens haurem separat
però ens tindrem ben presents al cor,
aquesta amistat que hem fet
ningú no ens la prendrà.

TOTS *(cantant)*:

Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir.

Em tens aquí si vols un cop de mà,
puc riure amb tu o plorar,
el passat és una cosa a oblidar,
el millor està per venir,
el millor està per venir,
el millor està, el millor està,
el millor està per venir.

TELÓ